

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 1, 2026

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1959](#) 19-12-2025

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1948](#) 19-12-2025

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:825](#) 25-07-2025

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:3448](#) 16-12-2025

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:3439](#) 16-12-2025

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:23](#) 05-01-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:6814](#) 23-12-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:11565](#) 22-12-2025

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:5182](#) 16-12-2025

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:25123](#) 07-10-2025

RECHTSPRAAK

Geen huwelijk tot stand gekomen doordat partijen de verklaring uit artikel 1:67 lid 1 BW niet hebben afgelegd. In plaats van de verklaring uit artikel 1:67 lid 1 BW is een alternatieve, met ChatGPT gegenereerde, verklaring uitgesproken. Deze sluit onvoldoende aan bij artikel 1:67 lid 1 BW.

Feiten en omstandigheden

Een man en een vrouw zijn in 2025 met elkaar gehuwd. Bij de ceremonie was een trouwambtenaar van de gemeente Zwolle aanwezig. Daarnaast hebben de man en de vrouw een voor hen bekende persoon gevraagd om tijdens de ceremonie op te treden als buitengewoon ambtenaar van de burgerlijke stand voor één dag (eendagsbabs). Omdat de man en de vrouw de ceremonie graag luchtig wilden houden, heeft de eendagsbabs een toespraak geschreven met behulp van ChatGPT. Het huwelijk is vervolgens opgenomen in de Basisregistratie Personen.

Verzoek

De officier van justitie verzoekt doorhaling van de huwelijksakte, omdat uit de tekst van de eendagsbabs niet volgt dat partijen de verklaring uit artikel 1:67 lid 1 BW hebben afgelegd.

De man en de vrouw bevestigen dat de eendagsbabs heeft verzuimd de verklaring van artikel 1:67 lid 1 BW uit te spreken, maar die fout ligt buiten hun verantwoordelijkheid. Ze verzoeken de rechtbank daarom hen de gelegenheid te bieden om de oorspronkelijke huwelijksdatum te houden of administratief erkend te krijgen als huwelijksdatum.

Beeoordeling en motivering

Op grond van artikel 1:67 lid 1 BW moeten aanstaande echtgenoten ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand en in tegenwoordigheid van de getuigen verklaren, dat zij elkander aannemen tot echtgenoten en dat zij getrouw alle plichten zullen vervullen, die door de wet aan de huwelijkse staat worden verbonden. Door de verklaringen van de echtgenoten wordt het huwelijk gesloten. Indien de verklaring niet is afgelegd, komt er geen huwelijk tot

stand (zie HR 16 november 1990, ECLI:NL:HR:1990:ZCoo50).

De toespraak van de eendagsbabs luidde als volgt:

‘[man] beloof jij dat je vandaag, morgen en alle dagen die nog komen, naast [vrouw] wilt staan?

Om samen te lachen, samen te groeien, en elkaar lief te hebben- wat het leven ook brengt?

Wat is daarop jouw antwoord?

[vrouw] , kies jij vandaag opnieuw voor [man]?

Om elkaar te blijven steunen, te blijven plagen, te blijven vast houden- ook als het leven tegenzit?

Wat is daarop jouw antwoord?’

Naar het oordeel van de rechtbank biedt de verklaring die de man en de vrouw tijdens de ceremonie hebben uitgesproken onvoldoende aanknopingspunten om aan te nemen dat deze dezelfde strekking heeft als de verklaring als bedoeld in artikel 1:67 lid 1 BW. Het gevolg is dat er geen huwelijk tussen de man en de vrouw tot stand is gekomen.

Beslissing

De rechtbank gelast de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Zwolle de huwelijksakte door te halen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 05-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:23

Zaaknummer: C/08/336664 / FA RK 25-1979

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eindigen partneralimentatie doordat de termijn uit artikel 1:157 lid 4 BW niet langer van toepassing is en de termijn uit lid 1 is verstreken. Kind is uit huis geplaatst.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn gehuwd geweest en hebben samen een kind. Het kind woont bij de vrouw. In 2021 is door de rechtbank beslist dat de man kinder- en partneralimentatie moet betalen aan de vrouw. In 2025 is het kind uit huis geplaatst.

Verzoek

De man verzoekt dat de partneralimentatie op nihil wordt gesteld. De man heeft gesteld dat de vrouw niet langer recht heeft op partneralimentatie omdat haar niet langer een beroep zou toekomen op artikel 1:157 lid 4 BW.

Beoordeling en motivering

Wijzigen partneralimentatie

Artikel 1:401 BW bepaalt dat de partneralimentatie gewijzigd kan worden als niet langer aan de wettelijke maatstaven voldaan wordt door wijziging van de omstandigheden. De rechtbank oordeelt dat het feit dat de man, in tegenstelling tot in 2021, inmiddels wel woonlasten heeft een gewijzigde omstandigheid is als bedoeld in artikel 1:401 BW, die maakt dat de eerder vastgestelde alimentatieverplichting moet worden gewijzigd. Het feit dat de vrouw (meer) is gaan werken, wat blijkt uit de door de vrouw overgelegde jaaropgaaf en loonstroken, is eveneens een gewijzigde omstandigheid die van invloed is op de hoogte van de partneralimentatie. Net als het feit dat de minderjarige uit huis is geplaatst. Daarom wordt opnieuw aan de wettelijke maatstaven getoetst.

Eindigen partneralimentatie

Uit artikel 1:157 lid 1 BW volgt dat als de rechtbank geen termijn heeft bepaald, de alimentatieverplichting eindigt na het verstrijken van een termijn die gelijk is aan de helft van

de duur van het huwelijk, met een maximum van vijf jaar. Uit lid 4 van dit artikel volgt dat de alimentatieverplichting pas eindigt nadat de kinderen van partijen de leeftijd van twaalf jaar hebben bereikt.

Doordat het kind uit huis geplaatst is neemt de vrouw slechts beperkte zorgtaken voor haar rekening. Gezien de verlenging van de uithuisplaatsing ligt het niet in de lijn der verwachting dat dit op korte termijn zal veranderen. De rechtbank stelt vast dat artikel 1:157 lid 4 BW niet langer van toepassing is en dat de alimentatieduur moet worden bepaald aan de hand van de hoofdregel uit lid 1. Hieruit volgt dat de vrouw geen recht meer heeft op partneralimentatie omdat de maximale termijn inmiddels is verstreken. De datum van het indienen van het verzoekschrift geldt als datum waarop de alimentatieverplichting is geëindigd.

Beslissing

De rechtbank stelt vast dat de aanspraak van de vrouw op partneralimentatie is geëindigd.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 22-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:11565

Zaaknummer: 450322

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtsmacht en toepasselijk recht bij verzoek tot bewind en mentorschap jongmeerderjarige die sinds kort in de VS verblijft. Het hof wijst de verzoeken tot bewind en/of mentorschap uiteindelijk af met oog op effectiviteit en uitvoerbaarheid ervan.

Feiten en omstandigheden

De jongmeerderjarige is geboren uit de relatie van de ouders. Zij zijn inmiddels uit elkaar en beide ouders hebben nieuwe partners. De vader en het kind hebben een dubbele nationaliteit: de Amerikaanse en de Nederlandse. Kort voor de 18e verjaardag is het kind naar de VS vertrokken en sindsdien verblijft hij daar. De moeder heeft in eerste aanleg om ondercuratelestelling van haar kind verzocht en subsidiair om een onderbewindstelling plus mentorschap. Dat verzoek is afgewezen. De moeder is het daarmee niet mee eens en zij komt in hoger beroep, waar zij haar verzoeken grotendeels herhaalt. De vader is het niet eens met deze verzoeken en vraagt het hof haar niet-ontvankelijk te verklaren of haar beroep af te wijzen. In incidenteel hoger beroep verzoekt de vader het hof om zich onbevoegd te verklaren. Mocht het hof wel bevoegdheid hebben, dan vraagt hij om het recht van de Amerikaanse staat waar de jongmeerderjarige verblijft toe te passen.

Beoordeling

Rechtsmacht

Het gaat in deze zaak om vragen van internationaal privaatrecht. Allereerst dient de rechtsmacht van het hof beoordeeld te worden. Meerderjarigenbescherming wordt beheerst door het commune internationale privaatrecht, maar dit recht bevat geen voor deze zaak relevante regels voor dit onderwerp. In 2018 heeft de Hoge Raad geoordeeld dat in zaken over meerderjarigenbescherming in de internationale context, ruimte bestaat om het Haags Volwassenenbeschermingsverdrag 2000 (hierna HVV 2000) anticiperend toe te passen. Hoewel dit verdrag reeds in 2000 is ondertekend, is het tot op heden niet geratificeerd. Er is wel al plek voor dit verdrag in het BW gereserveerd, namelijk in artikel 10:115 BW. Het hof zal het verdrag in deze zaak anticiperend toepassen.

Conform artikel 5 lid 1 HVV 2000 ligt de bevoegdheid om beschermingsmaatregelen ten aanzien van een volwassene te treffen bij de staat waar de volwassene zijn gewone verblijfplaats heeft ten tijde van de indiening van het inleidende verzoek en die verblijfplaats wordt bepaald via alle feiten en omstandigheden van het geval. Van belang zijn onder andere de duur, regelmaat en intentie van het verblijf, een daadwerkelijke verhuizing naar de staat en de familiare en sociale banden met die staat.

Het inleidende verzoek was op 11 juli 2024. Volgens het hof was de gewone verblijfplaats van het toen nog minderjarige kind Nederland. Er was een zorgregeling en het kind verbleef afwisselend bij moeder en vader in Nederland. Het kind is ook helemaal opgegroeid in Nederland, behoudens een korte onderbreking van ongeveer een jaar. In augustus 2024 vertrok de minderjarige naar de VS voor een vakantie met de intentie om terug te komen. Dat is alleen niet gebeurd. Dat het kind op de 18e verjaardag in de VS was, maakt het oordeel van het hof dat Nederland de gewone verblijfplaats was ten tijde van het inleidende verzoek niet anders. Het hof ziet wel dat de gewone verblijfplaats nu wel in de VS ligt, maar gezien de VS geen partij bij het verdrag is kan dit niet leiden tot de conclusie dat de autoriteiten van een andere staat bevoegdheid hebben om maatregelen te treffen ten aanzien van het meerderjarige kind. Kortom, het hof heeft rechtsmacht.

Toepasselijk recht

Dan komt de vraag welk recht door de Nederlandse rechter moet worden toegepast. Op grond van artikel 13 lid 1 HVV 2000 past de rechter het recht van het eigen land toe. Er is naar het oordeel van het hof geen aanleiding om het recht van de Amerikaanse staat toe te passen, nu niet is gebleken dat de belangen van het kind daarmee beter worden gediend dan met toepassing van het Nederlandse recht. Ook staat niet vast dat toepassing van het recht van de Amerikaanse deelstaat de uitdrukkelijke wens van het kind is (art. 15 HVV 2000).

Beoordeling verzoek bewind en mentorschap

Het verzoek omtrent de curatele is ingetrokken. Daarom hoeft alleen het verzoek over bewind en mentorschap beoordeeld te worden. De jongmeerderjarige heeft een autistische stoornis. Hoewel er over de aard en omvang van andere aanvullende problemen tussen partijen discussie is, is volgens het hof wel vast komen te staan dat aan de wettelijke gronden voor het instellen van bewind en mentorschap is voldaan. Echter heeft het kind nauwelijks nog vermogensrechtelijke belangen in Nederland. Er zijn geen inkomsten, geen pgb en geen toeslagen. Alle financiering is in de VS geregeld. Er is daarnaast een *power of attorney* afgegeven door de jongmeerderjarige voor het regelen van financiële zaken in de VS. Het hof neemt die aan als geldig en op grond van de Aanbevelingen Meerderjarigenbewind, Curatele

en Mentorschap moet een rechter terughoudend zijn met een beschermingsmaatregel als er al een vrijwillige maatregel bestaat. Het gaat verder ook goed met de jongmeerderjarige. Alles in de VS lijkt te zijn geregeld, zoals sociale zekerheid en bezoeken van hulpverlening. Hoewel het kind kwetsbaar is, is het nu verder aan de Amerikaanse instanties om problemen te signaleren en om waar nodig in te grijpen. Daarom lijkt bewind en mentorschap nu niet effectief en uitvoerbaar, zoals eerder ook door de kantonrechter overwogen. De verzoeken worden daarom afgewezen c.q. de bestreden beschikking wordt bekrachtigd. Het hof ziet dat de moeder nu geen contact heeft met haar kind. Beschermingsmaatregelen zijn echter niet bedoeld om contact tussen moeder en kind te herstellen. Het is aan partijen om afspraken over contact te maken met elkaar.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de kantonrechter.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:3439

Zaaknummer: 200.353.324/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank wil prejudiciële vragen aan de Hoge Raad stellen over verschillende aspecten van juridische procedures waarin Nidos om een tijdelijke voorziening in de voogdij vraagt voor alleenstaande minderjarige asielzoekers.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige verblijft zonder ouders in Nederland. Hij woont in een opvanggezin. Volgens Stichting Nidos zijn de gezaghebbende ouders niet in staat om het gezag uit te oefenen en daarom verzoeken zij om een voorziening in de (tijdelijke) voogdij door Stichting Nidos. De minderjarige stemt in met dit verzoek.

Beoordeling

Discussie in de rechtspraktijk

Nidos is de gecertificeerde instelling (GI) in Nederland die zich ontfermt over alleenstaande minderjarige asielzoekers (ama's). Jaarlijks ontvangen rechtbanken veel verzoeken van Nidos over het benoemen van een voogd over deze groep minderjarigen. De grondslag is doorgaans de tijdelijke onmogelijkheid van de gezaghebbende ouders om het gezag uit te oefenen, dan wel dat hun bestaan of verblijfplaats onbekend is. De verzoekschriften bevatten vaak een verklaring dat een kindgesprek niet nodig is en als gevolg hiervan worden verzoeken dikwijls zonder mondelinge behandelingen afgedaan. Over deze werkwijze bestaat binnen de rechtspraak discussie, waarbij het belang van participatie enerzijds en het belang om snel te handelen bij een gezagsvacuüm anderzijds met elkaar botsen. Nidos onderstreept dit belang van snel handelen bij een gezagsvacuüm, omdat een wettelijk vertegenwoordiger nodig is. Alleen vertegenwoordigers mogen bij de IND bij verhoren zijn en krijgen zeggenschap over een verblijfplaats. Het betrekken van een kwetsbare minderjarige bij de procedure over de voogdij kan ook belastend zijn. Meestal is er ook nauwelijks informatie over de minderjarige te geven in dat stadium. De opzet van de Asielverordening vraagt eveneens om snelle benoeming van een wettelijk vertegenwoordiger (binnen 15 werkdagen). In het licht hiervan worstelt de rechtspraktijk met de vraag op welke wijze de ama's en diens ouders in de

procedure betrokken moeten worden, of er een mondelinge behandeling nodig is en welke eisen gelden voor het verzoekschrift van de GI. De rechtbank behandelt deze onderwerpen uitgebreider, om vervolgens tot de conclusie te komen dat het stellen van prejudiciële vragen hier op zijn plek is.

Onderbouwing in het verzoekschrift

De verzoeken van Nidos zijn doorgaans summier onderbouwd, mede omdat het verzoek wordt ingediend in de allereerste fase van het verblijf van de ama in Nederland. Bescheiden zoals een uittreksel van het verhoor van de aanmelding bij de IND, de uitkomst van het leeftijdsonderzoek, de geboorteakte, het paspoort en informatie over de ouders ontbreken in dit stadium doorgaans. Dat leidt tot vragen zoals welke onderbouwing de rechter mag verwachten van Nidos en in hoeverre er bij Nidos een inspanningsverplichting rust om die documenten boven tafel te krijgen.

Mondelinge behandeling

Een andere vraag is of dit type verzoeken voor onmiddellijke toewijzing gereed zijn in de zin van artikel 800 lid 1 Rv. Vaak is duidelijk dat er geen ouders (bekend/beschikbaar) zijn, dat er in het gezag moet worden voorzien en dat de minderjarige onmiskenbaar belang heeft bij toewijzing. Daarmee hangt samen wat er dient te gebeuren als er contactgegevens van ouders bekend zijn in een land buiten de EU. In de onderhavige zaak is bekend dat de vader zich in Turkije bevindt, maar is niet duidelijk of er pogingen zijn ondernomen om zijn exacte adres of andere gegevens te achterhalen. En als er bijvoorbeeld wel een telefoonnummer of e-mailadres beschikbaar is, kunnen we dan van ouders verwachten dat zij gezag vanuit het buitenland uitoefenen?

De rol van ouders

Als de woonplaats of verblijfplaats van de ouders niet bekend is, kunnen zij worden opgeroepen via de *Staatscourant* of op andere wijze. De termijn bij gezag en omgang is dan ten minste drie maanden. De vraag is nu wat gelet hierop van een rechtbank verwacht wordt. Moeten ouders openbaar opgeroepen worden als op voorhand met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden aangenomen dat zij toch geen kennis van het bericht gaan nemen? Zeker nu de voogdijmaatregel doorgaans spoed heeft.

Kindgesprek

Meestal worden de verzoeken over voogdij bij ama's toegewezen zonder voorafgaand een kindgesprek te voeren. Bij het verzoek zit dan een verklaring van de minderjarige (besproken

in aanwezigheid van een tolk) dat zij met die gang van zaken instemmen. Het recht om je mening te geven als minderjarige is een van de vier grondbeginselen van het IVRK (art. 12 IVRK). Sinds kort worden alle kinderen van 8 jaar en ouder in beginsel opgeroepen in familierechtelijke procedures. De vraag is hoe dit belangrijke kinderrecht en deze praktijk in de rechtbank zich verhouden tot het belang van een snelle beslissing om een gezagsvacuüm op te lossen. Het is ook in het belang van de minderjarige om zo snel mogelijk bijstand te krijgen van de GI bij de verhoren bij de IND bijvoorbeeld. Daarbij kijkt de rechtbank ook naar general comment nummer 6 bij het IVRK en artikel 8 EVRM.

De prejudiciële vragen

Gelet op de hiervoor omschreven discussiepunten wil de rechtbank aan de Hoge Raad prejudiciële vragen stellen via artikel 392 e.v. Rv. Nidos krijgt eerst de gelegenheid zich hierover uit te laten. De voorgenomen vragen luiden:

Welke onderbouwing van het verzoekschrift, al dan niet gestaafd met (officiële) documenten, mag de rechter in deze fase van het (recente) verblijf van de minderjarige in Nederland van Nidos verwachten afgezet tegen het belang om snel te beslissen? En welke moeite moet Nidos zich hebben getroost om aan de documenten te komen?

Is een verzoek van Nidos om met voogdij op grond van artikel 253q en r over een alleenstaande minderjarige asielzoeker van buiten de Europese Unie benoemd te worden een verzoek als bedoeld in artikel 800 lid 1 Rv dat voor onmiddellijke toewijzing, dus zonder zitting, gereed is?

Maakt het bij de beantwoording van vraag 2 uit of van ouders verblijfs- of contactgegevens bekend zijn buiten Europa? Wanneer brengt de beschikbaarheid van contactgegevens met zich mee dat ouders in de mogelijkheid zijn om hun gezag uit te oefenen?

Indien het antwoord op vraag 2 ontkennend is, wat kan dan precies van de rechtspraak worden verwacht waar het de oproep van de ouders voor een mondelinge behandeling betreft als er:

a. (nog) geen contactgegevens bekend zijn, moet er dan toch een oproeping via de *Staatscourant* (met een oproeptermijn van drie maanden) plaatsvinden?

b. contactgegevens van (de) ouder(s) bekend zijn in een land buiten de Europese Unie, moet er dan op reguliere wijze betekening plaatsvinden in het buitenland (hetgeen een tijdrovende aangelegenheid kan zijn)?

Moeten de minderjarigen in bedoelde zaken (in alle gevallen) in de gelegenheid worden

gesteld hun mening kenbaar te maken door middel van een oproep voor een kindgesprek? Luidt het antwoord op vraag 5 anders indien de minderjarige – bijgestaan door een tolk – een verklaring heeft getekend waaruit blijkt dat hij/zij geïnformeerd is over de mogelijkheid op een kindgesprek te komen en van dat kindgesprek afziet?

Tot slot

Omdat de beantwoording van de vragen lang op zich kan laten wachten zal de rechtbank Nidos op grond van artikel 1:296 BW tot tijdelijke voogd benoemen. Ook benoemt de rechtbank een bijzondere curator om de minderjarige verder in deze procedure te vertegenwoordigen.

Conclusie

De rechtbank benoemt Nidos tot tijdelijke voogd en benoemt een bijzondere curator. De rechtbank houdt verder iedere beslissing aan en geeft Nidos te kans om zich voor een bepaalde termijn uit te laten over het voornemen van de rechtbank om prejudiciële vragen te stellen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 23-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:6814

Zaaknummer: C/16/602078 / FO RK 25-1373

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof bekrachtigt de beslissing van de rechtbank. De meemoeder is niet-ontvankelijk in haar verzoek tot gegrondverklaring van de ontkenning van het moederschap van de minderjarige. Haar moederschap is destijds gerechtelijk vastgesteld en onder het huidige recht bestaat er voor haar geen mogelijkheid tot ontkenning het moederschap. Haar beroep op het IVRK leidt niet tot een andere beslissing.

Feiten en omstandigheden

De meemoeder en de moeder zijn in 2009 gehuwd. De moeder is de biologische moeder van het kind geboren in 2013 en welke is verwekt na overspel. In 2024 is de scheiding van tafel en bed uitgesproken en in 2018 is het huwelijk ontbonden. Toen heeft de rechtbank het moederschap van de meemoeder juridisch vastgesteld, alsmede dat het kind de hoofdverblijfplaats bij de moeder had en dat de meemoeder kinderalimentatie dient te betalen.

In 2024 heeft de meemoeder de rechtbank verzocht om de ontkenning van het moederschap gegrond te verklaren. De rechtbank heeft dit verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Grievens

De meemoeder is tegen de beschikking van de rechtbank in beroep gegaan en verzoekt het hof te beslissen tot een gegrondverklaring van de ontkenning van haar moederschap over het kind en te bepalen dat zij geen kinderalimentatie meer hoeft te betalen, of dat het bedrag lager zal zijn. De meemoeder stelt dat er sprake is van dwaling, nu ze niet wist dat ze in beroep kon gaan tegen de beslissing uit 2018, waarin haar ouderschap over het kind gerechtelijk is vastgesteld. Als ze dit had geweten, dan had ze dat gedaan, aangezien het kind is verwekt na overspel, niet met haar instemming. Ze heeft het kind daarom destijds ook bewust niet erkend.

Daarnaast zou deze mogelijkheid uit artikel 3 IVRK volgen. Dit artikel vereist dat alle relevante omstandigheden dienen te worden meegewogen, primair vanuit het belang van het kind maar

ook vanuit het belang van de meemoeder. De meemoeder stelt dat zij en het kind geen band hebben. Ze zijn niet genetisch verwant, ze heeft het kind uit verantwoordelijkheid verzorgd maar er is nooit sprake geweest van een warme band en het kind neemt zelf geen moeite om contact te zoeken met haar. Volgens haar ziet het kind haar niet als een tweede moeder; dit zou enkel de mening van haar ex-partner zijn, die daar een financieel belang bij heeft.

De moeder, haar ex-partner, verzoekt het hof om de beschikking van de rechtbank te bekrachtigen.

De bijzondere curator van het kind adviseert om de bestreden beschikking te bekrachtigen voor zover dit de niet-ontvankelijkverklaring van het verzoek tot de gegrondverklaring van de ontkenning van het ouderschap betreft. Voor een kind is het belangrijk om de banden die ontstaan binnen het gezin waarin hij is geboren goed te houden, maar dit onderhoud is de verantwoordelijkheid van de ouders, niet van het kind.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 1:202a lid 1 BW kan het ouderschap van de meemoeder alleen door de meemoeder zelf ontkend worden als dit van rechtswege is omdat zij de formele partner van de moeder is en er een niet-bekende donor is gebruikt. De meemoeder kan het ouderschap niet ontkennen wanneer dit gerechtelijk is vastgesteld.

Het hof verwerpt het beroep van de meemoeder dat haar moederschap tot stand is gekomen door dwaling. Tijdens de procedure in 2018 heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat. Daarnaast is niet gesteld of gebleken dat deze de meemoeder onjuist heeft geïnformeerd. Uit de beschikking van 2018 blijkt dat de meemoeder heeft ingestemd met de door de moeder verzochte omgangsregeling en kinderalimentatie. Zij had tegen deze beschikking in beroep kunnen komen, maar heeft dat niet gedaan. Dat dit naar zeggen van de meemoeder (mede) kwam doordat haar advocaat met pensioen ging en het niet klikte met diens opvolger is niet relevant.

Ook een beroep op artikel 3 IVRK leidt er niet toe dat het gerechtelijk vastgestelde moederschap ontkend moet kunnen worden. Het hof is met de rechtbank en de bijzondere curator van oordeel dat het niet in het belang van het kind is dat het moederschap van de meemoeder wordt doorgehaald. Na de scheiding heeft de meemoeder voor het kind gezorgd, waardoor een hechttingsrelatie is ontstaan. Dat er nu geen contact is tussen het kind en de meemoeder is dan ook zorgelijk, en het hof stelt dat beide ouders de verantwoordelijkheid hebben om de situatie te verbeteren.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beslissing van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:3448

Zaaknummer: 200.355.543/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vernietiging erkenning.

Feiten en omstandigheden

Van het kind in kwestie is niet duidelijk wie zijn biologische vader is. Het kind is erkend door de juridische vader, met wie hij de eerste vier jaar van zijn leven heeft doorgebracht en die een belangrijke rol heeft gespeeld in zijn opvoeding. Nadat de moeder een relatie kreeg met een andere man is het contact tussen het kind en de juridische vader gestopt. De nieuwe partner van de moeder is ook niet de biologische vader van het kind.

Namens het kind verzoekt de bijzondere curator om de erkenning van het kind door de juridische vader te vernietigen.

Verzoekschrift

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) maakt zich zorgen om de identiteitsontwikkeling van het kind. De situatie kan gevoelens van onzekerheid en verwarring over de identiteit meebrengen. Ook ervaart het kind gevoelens van uitsluiting, omdat het een andere achternaam heeft dan zijn twee halfbroertjes, met wie hij in een gezin opgroeit. Het kind draagt nu de achternaam van de juridische vader, die hij nauwelijks nog kent en voornamelijk op een negatieve manier, nu zijn moeder veel negatieve herinneringen aan de relatie met de juridische vader heeft. Volgens de raad draagt de erkenning van het kind door de juridische vader niet bij aan een gezonde situatie voor het kind, nu er na zes jaar zonder contact geen hoop is op contactherstel en het kind zich mogelijk belemmerd voelt doordat de juridische vader onderdeel uitmaakt van zijn leven zonder dat hij hem kent. Volgens de raad zijn er voor het kind geen gevolgen voor het kind als de erkenning door de juridische vader wordt vernietigd en het kind ook niet wordt erkend door de nieuwe partner van de moeder, en adviseert daarom dat het kind op dit moment niet wordt erkend.

De juridische vader verzet zich tegen de vernietiging van de erkenning. Volgens hem is de moeder er slechts op uit om hem uit het leven van het kind te weren. Daarbij zou het verzoek met name zijn ingegeven door de wens van het kind om de achternaam van de moeder te dragen, maar deze achternaamswijziging heeft al plaatsgevonden. Tot slot is de vader bang dat

de vernietiging ertoe leidt dat de moeder haar partner toestemming geeft om het kind te erkennen, want niet in het belang van het kind is, zoals ook volgt uit het rapport van de raad.

De moeder staat achter het advies van de raad. Zij geeft nadrukkelijk aan haar partner geen toestemming tot erkenning te verlenen.

Beoordeling en motivering

De rechtbank stelt voorop dat het voor het kind van belang is dat de juridische situatie aansluit bij de realiteit. Het kind is inmiddels op de hoogte van zijn levensverhaal en draagt de achternaam van de moeder. Daarnaast heeft hij geen contact meer met de juridische vader en groeit hij op in een andere gezinssamenstelling.

De juridische vader is niet de biologische vader van het kind, waarmee aan de grond voor vernietiging van erkenning is voldaan. De vraag is of de mogelijkheid dat de partner van de moeder het kind erkent aan die vernietiging in de weg moet staan. Volgens de rechtbank is het niet in het belang van het kind om de erkenning door de juridische vader enkel vanwege deze mogelijkheid in stand te laten. De rechtbank wijst daarom het verzoek tot vernietiging van de erkenning toe.

Conclusie

De erkenning van het kind door de juridische vader wordt vernietigd.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:25123

Zaaknummer: C/09/655315 / FA RK 23-7467

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***Prejudiciële vragen (art. 392 Rv). Personen- en familierecht.
Jeugdrecht. Vragen over plaatsing van kind in pleeggezin als screening
van pleeggezin niet of niet met positief resultaat heeft plaatsgevonden
of pleegzorgaanbieder plaatsing niet langer verantwoord vindt, en over
ontbreken van wettelijke regeling voor geschillen over voogdij.***

Feiten en omstandigheden

De rechtbank Noord-Nederland heeft bij tussenbeschikking van 6 december 2024 op de voet van artikel 392 Rv twee prejudiciële vragen gesteld aan de Hoge Raad. De advocaat-generaal concludeerde tot beantwoording in lijn met (kort gezegd) (1) het onderscheid tussen pleegcontract, screening en plaatsingsbeslissing, en (2) het ontbreken van een geschillenregeling voor ouders bij voogdij.

Deze uitspraak gaat over de vraag of een kind geplaatst kan worden in een pleeggezin indien screening door een pleegzorgaanbieder niet heeft plaatsgevonden, geen positieve uitkomst heeft of de pleegzorgaanbieder geen verantwoordelijkheid voor die plaatsing wil dragen wegens grote veiligheidsrisico's voor het kind. Verder gaat deze uitspraak over de mogelijkheden van ouders van een kind dat onder voogdij staat om geschillen over de uitvoering van de voogdij aan de rechter voor te leggen.

De minderjarige staat onder gezamenlijk gezag van beide ouders en woont sinds 2022 bij de oma, aanvankelijk met instemming. In juli 2023 volgt een ondertoezichtstelling en een machtiging uithuisplaatsing bij de oma. In juli 2024 worden deze maatregelen verlengd, maar wordt bepaald dat de machtiging niet bij de oma ten uitvoer mag worden gelegd; een raadsonderzoek wordt gelast. Het hof Arnhem-Leeuwarden vraagt in september 2024 om uitbreiding van het raadsonderzoek met nadruk op voortzetting bij de oma en de veiligheid van de minderjarige bij de oma. De Raad voor de Kinderbescherming adviseert vervolgens dat de minderjarige bij de oma kan blijven opgroeien en verzoekt tevens om gezagsbeëindiging met benoeming van de gecertificeerde instelling (GI) tot voogd. In de bodemprocedure liggen verlenging van ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing en gezagsbeëindiging en GI-voogdij voor. De rechtbank verlengt in november 2024 de ondertoezichtstelling en

machtiging uithuisplaatsing met zes maanden en kondigt het voornemen aan prejudiciële vragen te stellen, mede vanuit het spanningsveld tussen (1) wettelijke screening en veiligheidsborging in pleegzorg en (2) belangenafweging en continuïteit bij netwerkplaatsing en de rechtsbescherming van ouders bij voogdij.

Beoordeling en motivering

De eerste vraag

De Hoge Raad vertrekt vanuit het uitgangspunt dat ‘verzorging en opvoeding’ ook de verantwoordelijkheid voor het geestelijk en lichamelijk welzijn en de veiligheid van het kind omvat (art. 1:247 lid 2 BW). Deze verantwoordelijkheid rust niet alleen op ouders met gezag, maar ook op de voogd en op degene die een minderjarige verzorgt en opvoedt zonder gezag (art. 1:247 lid 1 BW en art. 1:248 BW). De rechten van minderjarigen op veiligheid en bescherming vinden daarnaast steun in internationale verdragen (o.a. IVRK). De Hoge Raad schetst vervolgens het wettelijke kader van de ondertoezichtstelling (art. 1:255 BW) en de machtiging tot uithuisplaatsing (art. 1:265b en 1:265c BW). Indien een minderjarige uit huis is geplaatst, bepaalt de GI – binnen de grenzen van de rechterlijke machtiging – de verblijfplaats van de minderjarige. Daarbij geldt als uitgangspunt dat plaatsing in een pleeggezin of gezinshuis de voorkeur heeft boven plaatsing in een instelling, tenzij dit aantoonbaar niet in het belang van de minderjarige is (art. 3.5 lid 2 Jeugdwet jo. art. 2.3 lid 6 Jeugdwet), mede in het licht van artikel 20 IVRK.

De Hoge Raad maakt onderscheid tussen formele pleegzorg en informele pleegzorg. Formele pleegzorg veronderstelt een pleegcontract in de zin van artikel 5.2 lid 1 Jeugdwet, gesloten door een pleegzorgaanbieder met een pleegouder die voldoet aan de voorwaarden van artikel 5.1 lid 1 en 2 Jeugdwet, waaronder het voorbereidings- en selectietraject en de verklaring van geen bezwaar. De in de eerste prejudiciële vraag bedoelde pleegzorgscreening ziet op deze wettelijke voorwaarden. Voor netwerkpleegouders voorziet artikel 5.1 lid 3 Jeugdwet in de mogelijkheid van een (tijdelijk) contract zonder voorafgaande volledige screening, met een hersteltermijn van dertien weken, waarna het pleegcontract kan worden beëindigd indien alsnog niet aan de voorwaarden wordt voldaan. Indien de pleegzorgaanbieder het pleegcontract beëindigt omdat de pleegouder niet (langer) aan de voorwaarden voldoet, betekent dit niet automatisch dat ook de plaatsing van de minderjarige eindigt. De wet verplicht de GI immers niet om bij beëindiging van het pleegcontract steeds tot herplaatsing over te gaan, maar verlangt wel dat zij zich rekenschap geeft van de betekenis daarvan. Indien de GI tot herplaatsing wil overgaan nadat een minderjarige ten minste een jaar bij een pleegouder heeft verbleven, is daarvoor toestemming van de kinderrechter vereist (art. 1:265j lid 1 BW). Ook bij beslissingen over (verlenging van) een machtiging tot uithuisplaatsing kan

de kinderrechter grenzen stellen aan de plaatsing.

De Hoge Raad beantwoordt de eerste vraag als volgt. Het ontbreken van een pleegzorgscreening, een negatieve uitkomst daarvan of het feit dat de pleegzorgaanbieder geen verantwoordelijkheid (meer) wil dragen wegens veiligheidsrisico's, staat niet zonder meer in de weg aan plaatsing of voortzetting van plaatsing in een (netwerk)pleeggezin. Deze omstandigheden moeten echter zwaar meewegen bij de besluitvorming van zowel de GI als de rechter. Indien de GI van oordeel is dat de situatie in het pleeggezin onvoldoende veilig is, dient zij – gelet op het recht van de minderjarige op veiligheid en bescherming (art. 1:247 lid 2 BW en de relevante verdragsbepalingen) – van plaatsing of voortzetting daarvan af te zien. Indien de rechter tot dat oordeel komt, dient hij zodanig te beslissen dat plaatsing in het pleeggezin wordt voorkomen of beëindigd.

De tweede vraag

De Hoge Raad beantwoordt de tweede vraag, hoewel deze in de concrete procedure nog niet aan de orde is. Minderjarigen staan onder ouderlijk gezag of voogdij (art. 1:245 BW). Bij gezamenlijk ouderlijk gezag kunnen geschillen over de uitoefening daarvan aan de rechter worden voorgelegd (art. 1:253a BW). Bij een ondertoezichtstelling bestaat een afzonderlijke geschillenregeling (art. 1:262b BW), waarvan ouders zonder gezag slechts beperkt gebruik kunnen maken. De wet voorziet niet in een regeling voor geschillen over de uitvoering van de voogdij. Dat hangt samen met het gegeven dat bij voogdij het gezag en de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding bij de voogd berusten (art. 1:336 BW). Dit verklaart ook waarom de voorgestelde Wet versterking rechtsbescherming in de jeugdbescherming een geschillenregeling voor voogdij niet openstelt voor ouders.

Het ontbreken van een geschillenregeling laat onverlet dat ouders verschillende andere rechtsmiddelen behouden, waaronder het verzoek tot vaststelling of wijziging van een omgangsregeling (art. 1:377a BW), het recht op informatie (art. 1:377c BW), het verzoek tot beëindiging van de voogdij bij ernstig tekortschieten (art. 1:328 jo. 1:329 BW) en het verzoek tot herstel van gezag (art. 1:277 BW).

De Hoge Raad concludeert dat het ontbreken van een geschillenregeling voor ouders bij voogdij geen wetgevingshiaat vormt dat de rechter moet opvullen door analoge toepassing van artikel 1:253a BW of artikel 1:377a BW.

Conclusie

De Hoge Raad concludeert zoals hierboven weergegeven.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1948

Zaaknummer: 24/04460

Rechters: M.J. Kroeze, C.E. du Perron, S.J. Schaafsma, F.R. Salomons en K. Teuben

Wetsartikelen: 1:253a BW en 1:377a BW

RECHTSPRAAK

Prejudiciële vragen (art. 392 Rv). Jeugdrecht. Plaatsing in een pleeggezin mogelijk als pleegzorgaanbieder niet achter de plaatsing staat? Formele pleegzorg (art. 5.1 Jeugdwet) en informele pleegzorg. Geschillenregeling over uitvoering voogdij na gezagsbeëindiging? Conceptwetsvoorstel Wet versterking rechtsbescherming in de jeugdbescherming. IVRK en EVRM.

Feiten en omstandigheden

De rechtbank Noord-Nederland heeft in haar beschikking van 6 december 2024 twee prejudiciële vragen gesteld. De zaak betreft, samenvattend, de plaatsing van een jong kind in het netwerkpleeggezin van zijn oma. De ouders oefenen gezamenlijk het gezag uit. De minderjarige woont sinds februari 2022 bij de oma, aanvankelijk vrijwillig, na escalaties tussen de ouders. In juli 2023 volgt een ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing, met voortzetting van de plaatsing bij de oma. In 2024 verzoekt de gecertificeerde instelling (GI) om verlenging van beide kinderbeschermingsmaatregelen en beoogt plaatsing in een neutraal pleeggezin. De kinderrechter verlengt in juli 2024 de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing, maar verbiedt expliciet de tenuitvoerlegging van de uithuisplaatsing bij de oma. De rechtbank overweegt hiertoe dat (1) er geen (toereikende) wettelijke screening heeft plaatsgevonden; (2) de pleegzorgaanbieder heeft aangegeven dat de plaatsing niet veilig en verantwoord is; en (3) er ernstige zorgen bestaan. Volgens de rechtbank laten het IVRK en de Jeugdwet geen ruimte voor een belangenafweging wanneer vaststaat of aannemelijk is dat een pleegplaatsing onvoldoende veilig is. Zodra de pleegzorgaanbieder oordeelt dat de plaatsing niet veilig en verantwoord is, kan dus ook geen sprake meer zijn van pleegzorg in wettelijke zin en de rechter weigert verantwoordelijkheid te dragen voor voortzetting van een plaatsing die in strijd is met dwingendrechtelijke veiligheidsnormen.

De oma gaat in hoger beroep. Het hof oordeelt in september 2024 dat er geen sprake is van een acuut onveilig opvoedingsklimaat bij de oma en, omwille van de continuïteit en hechting, de feitelijke situatie voorlopig in stand moet worden gehouden. Wel gelast het hof een uitgebreid raadsonderzoek, expliciet gericht op het woonperspectief van de minderjarige en

de veiligheid bij de oma. Uit dit rapport (oktober 2024) blijkt dat de betrokken instanties (de GI, de Raad voor de Kinderbescherming (de raad), pleegzorgaanbieder en overige hulpverleners) verdeeld zijn over de vraag of het kind in het gezin van de oma geplaatst kan blijven. In november 2024 verlenet de rechtbank de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing met zes maanden en stelt twee prejudiciële vragen.

De eerste vraag stelt aan de orde of een kind in een pleeggezin geplaatst kan worden, indien geen screening heeft plaatsgevonden door een pleegzorgaanbieder, de uitkomst van de screening negatief is of indien de pleegzorgaanbieder geen verantwoordelijkheid voor die plaatsing (meer) wil dragen vanwege grote veiligheidsrisico's voor het kind. De tweede vraag ziet op de mogelijkheden van ouders zonder gezag om geschillen over de uitvoering van de voogdij door de GI aan de rechter voor te leggen. Deze vraag loopt op de zaken vooruit, nu het gezag van de ouders nog niet is beëindigd en er dus (nog) geen sprake is van voogdij en (geschillen over) de uitvoering daarvan. Gelet op de actuele, niet alleen juridische, maar ook maatschappelijke en politieke relevantie van het onderwerp van de bescherming van pleegkinderen, was de advocaat-generaal (A-G) van mening dat (korte) beantwoording niet misplaatst zou zijn.

Duiding van de prejudiciële vragen

Toelichting van de rechter op de prejudiciële vragen

De rechter acht beantwoording van de prejudiciële vragen noodzakelijk om te kunnen beslissen op de voorliggende verzoeken met betrekking tot de minderjarige. De rechter verwijst in de toelichting op de eerste vraag naar artikel 5 Jeugdwet, dat voorschrijft dat een plaatsing bij netwerkpleegouders alleen is toegestaan indien de pleegzorgaanbieder deze veilig en verantwoord acht. Een negatieve beoordeling maakt de plaatsing in strijd met de wet. De vraag is relevant omdat gezagsbeëindiging kan leiden tot voortzetting van de plaatsing zonder wettelijke borging van de veiligheid. De tweede vraag ziet op de situatie na gezagsbeëindiging, waarin een voogd wordt benoemd. De rechter signaleert dat ouders bij geschillen over plaatsing, verzorging, opvoeding en omgang mogelijk geen effectief rechtsmiddel hebben om hun bezwaren aan de rechter voor te leggen. Dit roept vragen op in het licht van artikel 8 EVRM. De rechter vraagt zich af of analoge toepassing van artikel 1:253a of 1:377a BW mogelijk is, of dat sprake is van een wetgevingshiaat dat de rechter niet kan opvullen.

Duiding van de prejudiciële vragen door de A-G

Uit de toelichting blijkt volgens de A-G dat de rechter met de eerste vraag duidelijkheid wil verkrijgen over het opvoedperspectief van de minderjarige, in het bijzonder of voortzetting

van de plaatsing bij de oma mogelijk is. Deze duidelijkheid is nodig om te beoordelen of voortzetting van de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing dan wel gezagsbeëindiging aangewezen is. De rechter heeft de einduitspraak van het hof niet afgewacht. Dit wijst erop dat de eerste prejudiciële vraag niet alleen casuïstisch, maar vooral principieel is bedoeld: moet een plaatsing eindigen zodra de pleegzorgaanbieder, wegens veiligheidsrisico's, niet langer achter die plaatsing staat? Met de tweede vraag wil de rechter vooraf duidelijkheid krijgen over de rechtsbescherming van ouders na gezagsbeëindiging, met name hun mogelijkheid om geschillen over de uitvoering van de voogdij (zoals plaatsing bij de oma) aan de rechter voor te leggen. De rechter hecht eraan dat ouders ook na gezagsbeëindiging gehoord kunnen worden in hun zorgen. Daarbij speelt ook de vraag of de rechter, anders dan bij ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing, na gezagsbeëindiging nog voldoende mogelijkheden heeft om periodiek toezicht te houden op de rechtvaardiging van de plaatsing. Bij voogdij ontbreekt een dergelijke structurele rechterlijke toets, tenzij geschillen aan de rechter kunnen worden voorgelegd.

Verdragsrechten

De A-G gaat vervolgens in op de verdragsrechten die relevant zijn in de onderliggende zaak. De A-G maakt hierin onderscheid tussen rechten die veiligheid en bescherming van uit huis geplaatste kinderen betreffen en rechten die het opgroeien bij de ouders, terugplaatsing van uit huis geplaatste kinderen en netwerkplaatsing betreffen. De A-G haalt hier specifiek artikel 3 IVRK – wat bepaalt dat in alle zaken betreffende uit huis geplaatste kinderen het belang van het kind centraal moet staan – en artikel 6 EVRM – wat voorziet in een aantal procedurele waarborgen voor een eerlijk proces – aan. Voor de rechten die veiligheid en bescherming van uit huis geplaatste kinderen betreffen, verwijst de A-G naar het recht van kinderen op bijzondere staatsbescherming wanneer zij niet bij hun ouders kunnen verblijven, met prioriteit voor plaatsing in het eigen netwerk (art. 20 IVRK), de verplichting van de staat kinderen te beschermen tegen alle vormen van mishandeling, ook in pleeg- en netwerkgezinnen (art. 19 IVRK), het recht van mishandelde kinderen op herstel en re-integratie (art. 39 IVRK) en het recht van kinderen op bescherming, zorg en welzijn (art. 24 Handvest EU). Voor de rechten die betrekking hebben op opgroeien bij ouders, terugplaatsing en netwerkplaatsing, verwijst de A-G naar het recht op eerbiediging van het gezinsleven en het uitgangspunt dat uithuisplaatsing en vervolgplaatsingen noodzakelijk moeten zijn en gericht moeten blijven op gezinshereniging (art. 8 EVRM), het verbod op scheiding van kind en ouders anders dan indien dit noodzakelijk is in het belang van het kind (art. 3 IVRK) en onder rechterlijke toetsing (art. 9 IVRK), het respect voor de opvoedingsrol van ouders (art. 5 IVRK) en de primaire verantwoordelijkheid van ouders voor de opvoeding, met een corresponderende plicht van de staat om hen daarbij passend te ondersteunen (art. 18 IVRK). De A-G erkent dat voor de beslissing tot uithuisplaatsing artikel 8 EVRM van groot belang is

en verwijst hierbij naar recente literatuur en de jurisprudentie van het EHMR. Hieruit volgt dat een uithuisplaatsing noodzakelijk moet zijn, (in beginsel) gezinshereniging als doel moet hebben, en dat verdragsstaten hierin een kleinere beoordelingsruimte hebben (zie: EHRM 15 april 2025, ECLI:CE:ECHR:2025:0415JUD004564418 (*Van Slooten/Nederland*)).

Ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing

Ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing

Volgens de A-G blijkt uit de wettelijke regeling van de ondertoezichtstelling (art. 1:255 BW jo. art. 1:260 BW) en de machtiging tot uithuisplaatsing dat de rechter en de GI een strikt gescheiden rol hebben. De kinderrechter beoordeelt of is voldaan aan de wettelijke gronden (volgens art. 1:265b lid 1 BW) en verleent – al dan niet verlengd (art. 1:265c lid 2 BW) – de machtiging tot uithuisplaatsing. De uitvoering, waaronder de feitelijke plaatsing van het kind, van deze machtiging ligt bij de GI (art. 3.2 Jeugdwet), waarbij de GI wel gebonden is aan de grenzen van de rechterlijke machtiging. Uit de wetsgeschiedenis volgt dat de kinderrechter bij het verlenen van een machtiging tot uithuisplaatsing ruimte heeft om de reikwijdte van die machtiging te begrenzen, waaronder het expliciet uitsluiten of aanwijzen van een specifiek pleeggezin. Daarmee kan de rechter zich – zij het indirect – ook met de uitvoering bemoeien. In de praktijk wordt deze ruimte wisselend benut, wat leidt tot rechtsongelijkheid.

Toetsen aan verdragsrechten door de rechter

In de literatuur en rechtspraak wordt benadrukt dat een nuttig onderscheid kan worden gemaakt tussen het bepalen van de verblijfplaats (taak van de GI) en het toetsen van de uitvoeringsbeslissing (taak van de rechter). Deze toetsing is noodzakelijk om te waarborgen dat plaatsingsbeslissingen voldoen aan het kinder- en mensenrechtelijke kader. Rechters maken hiervan ook daadwerkelijk gebruik door bij de beoordeling van (verlenging van) de machtiging tot uithuisplaatsing expliciet te toetsen aan verdragsrechten, en – in uitzonderlijke gevallen – door een netwerkplaatsing te verlangen of juist te verbieden. De A-G ziet in deze mogelijkheid van periodieke rechterlijke toetsing bij ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing de mogelijkheid voor de rechter om de naleving van verdragsrechten blijvend te monitoren, wat relevant is bij de afweging of het ouderlijk gezag al dan niet moet worden beëindigd.

Conceptwetsvoorstel Wet versterking rechtsbescherming in de jeugdbescherming

De A-G verwijst nog kort naar het conceptwetsvoorstel Wet versterking rechtsbescherming in de jeugdbescherming. In dit voorstel vervalt de eis dat verwacht moet worden dat ouders binnen een aanvaardbare termijn de opvoedverantwoordelijkheid weer kunnen dragen (art. 1:247 lid 2 BW) als grond voor ondertoezichtstelling (zie voorgesteld art. 1:255 BW).

Uitgangspunt wordt dat de GI zich richt op thuisplaatsing, tenzij de rechter – in het licht van een mogelijke gezagsbeëindiging – anders bepaalt. Daarmee ontstaat wettelijk de mogelijkheid dat ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing voor onbepaalde tijd voortduren, met behoud van het ouderlijk gezag.

Gezagsbeëindiging en voogdij

Gezagsbeëindiging

Gezagsbeëindiging (art. 1:266 lid 1 BW) is de meest ingrijpende kinderbeschermingsmaatregel en vormt in wettelijke zin de spiegel van de ondertoezichtstelling (art. 1:255 lid 1 onder b BW). Waar ondertoezichtstelling is gebaseerd op de verwachting dat ouders binnen een aanvaardbare termijn weer verantwoordelijkheid kunnen dragen, is gezagsbeëindiging juist aan de orde wanneer die verwachting ontbreekt. In de praktijk wordt gezagsbeëindiging doorgaans voorafgegaan door een periode van ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing, zodat kan worden vastgesteld dat hulp en ondersteuning onvoldoende effect sorteren. De rechter heeft bij vervulling van de wettelijke criteria enige beslissingsruimte: gezagsbeëindiging volgens artikel 1:266 lid 1 BW is geen verplichting. In recente rechtspraak lijkt vaker terughoudendheid zichtbaar, zeker wanneer ouders meewerken aan de maatregelen en samenwerken met de GI en pleegouders, mede in het licht van artikel 8 EVRM. Het conceptwetsvoorstel Wet versterking rechtsbescherming in de jeugdbescherming versterkt deze ontwikkeling (zie voorgesteld art. 1:265ca lid 2 BW).

Voogdij

Na gezagsbeëindiging benoemt de rechtbank een voogd (art. 1:275 BW). Indien een GI met de voogdij wordt belast (volgens art. 1:301 lid 1 BW), beschikt zij in beginsel over dezelfde bevoegdheden als iedere andere voogd (art. 1:303 BW), waaronder de bevoegdheid om de verblijfplaats van het kind te bepalen. Anders dan bij ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing ontbreekt bij voogdij een wettelijk voorgeschreven periodieke rechterlijke toets van plaatsingsbeslissingen. Dit verklaart waarom rechters die ‘de vinger aan de pols’ willen houden, soms terughoudend zijn met gezagsbeëindiging.

Hoewel ouders na gezagsbeëindiging bepaalde rechten behouden – zoals recht op informatie (art. 1:377c BW), omgang (art. 1:377a lid 1 BW) en de mogelijkheid tot herstel van gezag (art. 1:277 BW) – wordt hun rechtsbescherming als beperkt ervaren. Een belangrijk knelpunt in het huidige recht is het ontbreken van een geschillenregeling bij voogdij. Waar bij ondertoezichtstelling (art. 1:262b BW) geschillen over de uitvoering aan de rechter kunnen worden voorgelegd, ontbreekt een vergelijkbare voorziening bij voogdij. Dit gemis wordt signaleerd in onderzoek en literatuur.

Het conceptwetsvoorstel beoogt hierin te voorzien door introductie van een geschillenregeling voor de uitvoering van de voogdij door de GI (voorgesteld art. 1:303a BW). Deze regeling is laagdrempelig en toegankelijk voor onder meer minderjarigen, pleegouders, de raad en de GI, maar niet voor ouders (voorgesteld art. 1:283 BW). Die uitsluiting wordt gemotiveerd met het ontbreken van gezag en dagelijkse zorgverantwoordelijkheid, maar bevestigt tegelijkertijd de beperkte procespositie van ouders na gezagsbeëindiging. Ter compensatie van de beperkte toegang tot de geschillenregeling voorziet het wetsvoorstel in aanvullende waarborgen voor ouders. Zo worden ouders betrokken bij een jaarlijkse evaluatie van de voogdij, gericht op het welzijn en de veiligheid van het kind (voorgesteld art. 1:300 BW). De Raad voor de Kinderbescherming vervult hierbij een toezichthoudende rol en kan bij knelpunten alsnog de rechter inschakelen. Daarnaast wordt voorgesteld de rechtsbescherming van ouders op het punt van omgang te versterken door een laagdrempelige, kosteloze verzoekprocedure mogelijk te maken (voorgesteld art. 1:283 BW jo. voorgesteld art. 1:303b BW). Hiermee wordt de omgang tussen de minderjarige en de ouders volgens het voorstel beter gewaarborgd tijdens de voogdij en recht gedaan aan de (ernstige) beperking hiervan.

Pleegzorg: formeel en informeel

De A-G maakt onderscheid tussen formele pleegzorg (jeugdhulp onder de Jeugdwet, met pleegcontract, volgens art. 5.1 en 5.2 Jeugdwet) en informele pleegzorg (verblijf in een pleeggezin zonder pleegcontract). De Jeugdwet definieert pleegouder uitsluitend via het bestaan van een pleegcontract (art. 1.1 Jeugdwet), terwijl het BW geen contractuele definitie kent en pleegouders (ook zonder pleegcontract) als verzorgers/opvoeders kan erkennen en aan hen rechten kan toekennen. De prejudiciële vragen spelen in het kader van ondertoezichtstelling met uithuisplaatsing of gezagsbeëindiging met voogdij van de GI.

Formeel

Formele pleegzorg is geregeld in de Jeugdwet en in de praktijk wordt gebruik gemaakt van door het werkveld opgestelde documenten. Het komt voor dat er sprake is van een zo urgente situatie dat de officiële procedure niet kan worden afgewacht en een onmiddellijke uithuisplaatsing noodzakelijk is. Of het kan zijn dat een kind al, informeel, bij een (vaak, netwerk)pleeggezin verblijft en dat die plaatsing nu geformaliseerd wordt. Op dergelijke situaties heeft artikel 5.1 lid 3 Jeugdwet betrekking. Bij uitzondering kan een pleegcontract gesloten worden, zonder dat op dat moment al aan de screeningsvoorwaarden van lid 1, onder c en d, en de matchingsvoorwaarden van lid 2 van artikel 5.1 Jeugdwet is voldaan. Lid 3 van deze bepaling schrijft voor dat binnen dertien weken na het sluiten van het, eigenlijk voorwaardelijke, pleegcontract, alsnog aan die wettelijke voorwaarden moet worden voldaan, mits de betrokken pleegzorgaanbieder daarbij oordeelt dat de verzorging en opvoeding van de

jeugdige door de pleegouder niet schadelijk is voor de ontwikkeling van de jeugdige. Zodra tijdens die onderzoeksperiode blijkt dat niet aan de voorwaarden zal worden voldaan, kan het pleegcontract per direct beëindigd worden. Het woordje 'kan' impliceert een discretionaire bevoegdheid van de pleegzorgaanbieder. Het kan dan ook voorkomen dat het kind, ondanks de negatieve pleegzorgscreening, tijdelijk bij het ongeschikt bevonden pleeggezin blijft, met behoud van begeleiding van en vergoeding aan het pleeggezin tot een andere oplossing is gevonden (zie Veldnorm Netwerkpleegzorg Jeugdbescherming - Pleegzorgaanbieders van Jeugdzorg Nederland).

Informeel

Er is geen wettelijke bepaling op grond waarvan de uithuisplaatsing bij een pleeggezin slechts mogelijk is, indien sprake is van een pleegcontract op grond van de Jeugdwet. De wetsgeschiedenis erkent dat, zeker bij netwerkpleegzorg, het voor kan komen dat de plaatsing niet geformaliseerd wordt. De A-G leidt hieruit af dat het mogelijk is om informele (netwerk)pleegzorg om te zetten in formele pleegzorg met een pleegcontract, maar dat hiertoe geen wettelijke verplichting bestaat. Uit de wettekst zelf van artikel 5.1 lid 3 Jeugdwet blijkt dan ook niet van een dergelijke verplichting tot het formaliseren van reeds bestaande (netwerk)pleegzorg.

De A-G merkt op dat er in de praktijk verschillende redenen bestaan voor informele pleegzorg, waaronder de situatie waarin de pleegzorgaanbieder eenzijdig het pleegcontract beëindigt omdat niet meer aan de voorwaarden van artikel 5:1 Jeugdwet is voldaan, terwijl de GI plaatsing van het kind in het pleeggezin in stand houdt. In dit geval eindigt de formele pleegzorg in de zin van de Jeugdwet en is sprake van informele pleegzorg. Plaatsing zonder pleegcontract wordt in praktijk en literatuur als problematisch gezien, vooral omdat dan pleegzorgbegeleiding en pleegvergoeding ontbreken en alternatieve routes via gemeenten niet altijd worden gevonden. In het jeugdbeschermingskader kan de GI wel maatwerk-jeugdhulp organiseren – het is immers de taak van de GI om te bepalen waar het kind geplaatst wordt – maar dat is minder vanzelfsprekend. De Jeugdwet regelt niet welke consequenties het heeft voor de plaatsing als een eerder bestaand pleegcontract wegvalt doordat later niet meer aan de voorwaarden van artikel 5.1 Jeugdwet wordt voldaan. De A-G verklaart dit doordat er dan immers sprake is van informele pleegzorg, wat buiten de Jeugdwet valt. De A-G vindt het opvallend dat het voortzetten van een plaatsing na contractbeëindiging niet vaak vanuit veiligheidsperspectief wordt geproblematiseerd in veldnormen en literatuur, terwijl dit juist de kern is van de prejudiciële vragen. De A-G stelt hier dan ook dat zorgen van de pleegzorgaanbieder over veiligheid voor GI en rechter aanleiding moeten zijn om streng te toetsen of de plaatsing nog voldoet aan het kinder- en mensenrechtenkader; die zorgen zijn zwaarwegend, maar niet per se beslissend. Andere informatie (zoals raadsonderzoek/advies)

kan bij de toetsing worden betrokken.

Slotbeschouwing

In de slotbeschouwing, merkt de A-G op dat er verschillende partijen betrokken zijn bij een pleegzorgplaatsing en dat het onderscheid hiertussen belangrijk is. De rechter bepaalt bij (verlenging van) de machtiging tot uithuisplaatsing de grenzen en kan een specifiek pleeggezin uitsluiten of juist toelaten, met toetsing aan het verdragsrechtelijke kader. De GI beslist waar het kind verblijft binnen die grenzen en of pleegzorg als jeugdhulp (art. 3.5 Jeugdwet) wordt ingezet. Betrokkenheid van een pleegzorgaanbieder is niet verplicht, zodat informele pleegzorg juridisch en feitelijk mogelijk blijft. De pleegzorgaanbieder beoordeelt (screening/matching) of een pleegcontract wordt gesloten (art. 5.1 Jeugdwet) en biedt bij contract begeleiding en vergoeding. Een negatieve screening of contractbeëindiging is dus niet automatisch beslissend voor (voortzetting van) de plaatsing, maar moet wél gelden als alarmbel die GI en rechter tot kritische (verdragsrechtelijke) toetsing noopt.

Conclusie

Beantwoording van de eerste prejudiciële vraag

De eerste prejudiciële vraag richt zich op de vraag of plaatsing (of voortzetting van plaatsing) in een pleeggezin mogelijk is wanneer screening ontbreekt, negatief is, of wanneer de pleegzorgaanbieder veiligheidsrisico's ziet en geen verantwoordelijkheid wil dragen.

De A-G beantwoordt dit in de kern bevestigend: een ontbrekende of negatieve screening en het wegvallen van steun van de pleegzorgaanbieder staan juridisch niet zonder meer aan plaatsing in de weg. De beoordeling van de pleegzorgaanbieder is volgens de Jeugdwet vooral beslissend voor het al dan niet sluiten van een pleegcontract, niet voor de plaatsingsbeslissing als zodanig. Die plaatsingsbeslissing ligt bij de GI, binnen de grenzen van de machtiging tot uithuisplaatsing zoals door de kinderrechter bepaald. De rechter kan daarbij de machtiging zó begrenzen dat plaatsing niet in een specifiek pleeggezin mag plaatsvinden. De A-G benadrukt daarnaast het onderscheid tussen het pleegcontract als jeugdhulp-instrument onder de Jeugdwet, en de plaatsing als uitvoering van de kindbeschermingsmaatregel onder het BW. Omdat een pleegcontract geen wettelijke voorwaarde is voor plaatsing, blijft informele pleegzorg (zonder contract) mogelijk, met name bij netwerkpleegzorg.

Cruciaal is wel dat zorgen van de pleegzorgaanbieder over veiligheid gelden als een zwaarwegend signaal. Die zorgen moeten voor GI en rechter aanleiding zijn tot kritische toetsing aan het kinder- en mensenrechtelijke kader (waaronder belang van het kind (art. 3 IVRK), veiligheid (art. 19, 20 en 39 IVRK) en het recht op family life (art. 8 EVRM en art. 9 en

20 IVRK)). Bij die toetsing mogen ook andere informatiebronnen worden betrokken, zoals advies van de Raad voor de Kinderbescherming.

Beantwoording van de tweede prejudiciële vraag

De tweede prejudiciële vraag betreft het (vermeende) ontbreken van een effectief rechtsmiddel om geschillen over de uitvoering van voogdij aan de rechter voor te leggen, en of dit via analoge toepassing van artikel 1:253a BW of artikel 1:377a BW kan worden opgelost, dan wel wetgeving vereist.

Volgens de A-G zijn in het huidige recht en de wetsgeschiedenis geen aanknopingspunten voor een route waarmee ouders bij GI-voogdij geschillen over de uitvoering van de voogdij aan de rechter kunnen voorleggen. Ook op korte termijn verwacht de A-G daarin geen verandering: het conceptwetsvoorstel voorziet wel in een algemene geschillenregeling over uitvoering van GI-voogdij, maar sluit ouders daarvan expliciet uit (vanwege het ontbreken van gezag en dagelijkse opvoedverantwoordelijkheid). Wel voorziet het voorstel erin dat ouders worden betrokken bij een jaarlijkse evaluatie van de voogdij.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-07-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:825

Zaaknummer: 24/04460

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Botsende fundamentele rechten. Naamswijziging veroordeelde wegens privacy. Rechtbank wijst verzoek af hoewel staatssecretaris achternaamswijziging mogelijk maakt. Belangenafweging waarom aan geslachtsnaamswijziging geen betekenis toekomt.

Feiten

Verzoeker is veroordeeld wegens het plegen van ontucht met minderjarigen en voor feiten rondom kinderpornografie. Verzoeker onttrok zich tijdens een verlof aan zijn begeleider en raakte bekend in media en op internet.

In 2025 besluit de Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid dat hij gaat voorstellen om de geslachtsnaam van verzoeker te wijzigen.

Verzoeker wenst een voornaamswijziging zodat hij een nieuwe start kan maken in het leven.

Beoordeling

De rechtbank wijst het verzoek af. Het algemeen belang weegt zwaarder dan de privacy van verzoeker bij naamswijziging.

De volgende belangen zijn afgewogen tegen de belangen van de verzoeker om privacy: bescherming samenleving, geloof in rechtssysteem, vrijheid van informatie en gelijke behandeling.

De bescherming van de samenleving is gediend als bekend is wie welke ernstige misdrijven heeft gepleegd. In Nederland is het vrijgeven van de identiteit niet gebruikelijk, ook niet bij gevaar. Er is geen inbreuk gemaakt op de privacy van verzoeker toen hij verdacht of veroordeeld werd. Wel toen hij zichzelf aan zijn begeleider onttrok tijdens verlof en niet terugkeerde naar zijn tbs-instelling. Het publieke belang, gediend met opsporing, noopte toen tot het publiceren van de identiteit van verzoeker. Deze inbreuk op de privacy was gerechtvaardigd wegens de zedenmisdrijven met kinderen. Het OM woog samen met de politie het zwaarwegende publieke belang tegen de privacy van verzoeker die voor de

samenleving een groot risico vormt. Belangrijk was ook dat verzoeker zelf koos om te ontsnappen waardoor het gevaar ontstond voor de samenleving.

De rechtbank begrijpt de spanning tussen het recht op privacy en een nieuw leven opbouwen van verzoeker maar geeft gezien de daden van verzoeker meer gewicht aan het belang van de bescherming van de samenleving.

Het zwaarwegende belang van openbaarheid van rechtspraak is gediend met transparantie. Het publiek kan zo zien hoe recht wordt toegepast. Indien na naamsverandering het strafrechtelijke verleden verborgen wordt, kan dat de indruk wekken dat iemand ontsnapt aan de gevolgen van misdrijven en dat tast het publieksvertrouwen aan in het recht.

Het recht op vrijheid van informatie kan zwaarder wegen als de publieke veiligheid in het geding is. Het publiek beschermen tegen mogelijke herhaling van zedenmisdrijven weegt zwaarder.

Ook speelt mee dat het ongelijk en dus onterecht is als sommigen hun strafrechtelijk verleden kunnen verbergen, terwijl anderen de gevolgen ervan wél dragen.

Er is inmiddels een besluit tot geslachtsnaamwijziging genomen. De rechtbank gaat aan dat besluit voorbij omdat wijziging van de geslachtsnaam in de wet losstaat van de beoordeling door rechtbank. Ook berust het verzoek geslachtsnaamwijziging op andere feitelijke grondslag dan dat tot voornaamswijziging. De rechtbank vraagt zich af of dat besluit is genomen met kennis van de thans aangevoerde feiten. Van willekeur bij afwijzing is geen sprake.

Er is geen zwaarwegend individueel belang nu verzoeker zich niet onderscheidt van het belang van andere bekend geworden verdachten/veroordeelden.

Beslissing

De rechtbank wijst verzoek af.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:5182

Zaaknummer: C/18/243839 / FA RK 25-1403

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitlating van de advocaat-generaal over prejudiciële vragen, en prejudiciële beslissing van de Hoge Raad over de rechterlijke ruimte inzake toewijzing van genderneutrale registratie in registers van de burgerlijke stand. In 2022 ging de Hoge Raad in een prejudiciële beslissing ervan uit dat wetgeving op dit terrein in de nabije toekomst te verwachten was. Dit is nu anders, maar omdat het onderwerp de aandacht van het parlement en de regering heeft behouden, ziet de Hoge Raad opnieuw af van beantwoording van de gestelde vragen.

Feiten en omstandigheden

De prejudiciële vragen van de rechtbank Noord-Nederland komen grotendeels overeen met die op 17 december 2021 door de rechtbank Den Haag zijn gesteld. De Hoge Raad heeft toen (in maart 2022) afgezien van beantwoording van de prejudiciële vragen, omdat wetgeving in voorbereiding was die genderneutrale registratie in een geboorteakte mogelijk zou maken.

Hierbij doelde de Hoge Raad op het amendement van Tweede Kamerlid Van Ginneken op het wetsvoorstel Wijziging vermelding geslacht in geboorteakte. Het amendement wilde registratie van de 'X' voor non-binaire mensen zonder tussenkomst van de rechter wettelijk mogelijk maken. De Afdeling advisering van de Raad van State heeft daarop geadviseerd om de mogelijkheid tot wijziging naar een genderneutrale registratie niet in dit wetsvoorstel te regelen. Daartoe zou een zelfstandig wetsvoorstel moeten dienen, waarbij er een compleet overzicht wordt gemaakt van de effecten op bestaande wet- en regelgeving en de uitvoering daarvan. Ook de financiële consequenties van een dergelijke wijziging zouden dan in kaart moeten worden gebracht. In navolging van het advies van de Raad van State is het amendement op 27 september 2022 ingetrokken, heeft het kabinet onderzoek gedaan naar effecten en kosten van genderneutrale registratie en is een initiatiefwet in oktober 2023 in consultatie gebracht, maar niet ingediend bij de Tweede Kamer. Op 2 juli 2025 heeft het kabinet laten weten gehoor te zullen geven aan een herhaalde oproep van een meerderheid van de Tweede Kamer tot intrekking van het wetsvoorstel Wijziging vermelding geslacht in geboorteakte.

Op dit moment bestaat geen zicht op wetgeving in de nabije toekomst waarmee genderneutrale registratie in een geboorteakte wettelijk mogelijk zal worden gemaakt.

Het advies van de advocaat-generaal

De A-G ziet daarin geen reden om nu wel tot beantwoording van de prejudiciële vragen over te gaan. Naar zijn mening is het aan de wetgever om op basis van democratisch gelegitimeerde besluitvorming rechtspolitieke keuzes te maken over het al dan niet wettelijk mogelijk maken van genderneutrale registratie in een geboorteakte en, als wordt besloten om dit onderwerp wettelijk te regelen, te kiezen op welke manier een regeling hierover zal worden vormgegeven.

Dit zijn keuzes waarin de rechter niet mag treden. Dit brengt de A-G tot de conclusie dat de prejudiciële vragen zich niet voor beantwoording lenen en de A-G adviseert de Hoge Raad om af te zien van de beantwoording van de prejudiciële vragen.

Beoordeling en motivering

De Hoge Raad verwijst naar zijn eerdere prejudiciële beslissing van 4 maart 2022, waarin onder meer is overwogen dat de mogelijkheid van genderneutrale registratie in een geboorteakte op dat moment hernieuwde aandacht had gekregen van de wetgever, dat wetgeving op dit terrein in de nabije toekomst viel te verwachten en dat bij die stand van zaken de prejudiciële vragen zich niet leenden voor beantwoording. De Hoge Raad overwoog toen ook dat zolang er geen wettelijke regeling is, het aan de rechter is om in elke concrete zaak aan de hand van de aard en inhoud van het verzoek en de verdere omstandigheden van het geval te beslissen, met inbegrip van de mogelijkheid om de beslissing op het verzoek aan te houden.

De ontwikkelingen nadien, waaruit blijkt dat het onderwerp de aandacht van het parlement en de regering heeft behouden, geven de Hoge Raad geen aanleiding om nu anders te beslissen.

Conclusie

De Hoge Raad ziet af van beantwoording van de prejudiciële vragen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1959

Zaaknummer: 25/02794

Wetsartikelen: